

Диспозитив

Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, изменена с Директива 2009/162/ЕС на Съвета от 22 декември 2009 г., трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска законодателство на държава членка, съгласно което установено на територията на тази държава членка данъчнозадължено лице не може да приспада дължимия или платен в нея данък върху добавената стойност за услуги, получени от установени в други държави членки данъчнозадължени лица, които се използват за доставки на услуги в държави членки, различни от държавата членка, в която е установено това данъчнозадължено лице, тъй като то е идентифицирано за целите на данъка върху добавената стойност в рамките на една от двете хипотези по член 214, параграф 1, съответно букви г) и д) от Директива 2006/112, изменена с Директива 2009/162. Член 168, буква а) и член 169, буква а) от Директива 2006/112, изменена с Директива 2009/162, обаче трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат законодателство на държава членка, съгласно което установено на територията на тази държава членка данъчнозадължено лице, което се ползва в нея от режим на освобождаване от данък, не може да упражнява право на приспадане на дължимия или платен в тази държава данък върху добавената стойност за услуги, получени от установени в други държави членки данъчнозадължени лица, които се използват за доставки на услуги в държави членки, различни от държавата членка, в която е установено това данъчнозадължено лице.

⁽¹⁾ ОВ С 441, 28.11.2016 г.

Решение на Съда (трети състав) от 23 ноември 2017 г. (преюдициално запитване от Tribunal Supremo — Испания) — Gasorba SL, Josefa Rico Gil, Antonio Ferrándiz González/Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA

(Дело C-547/16) ⁽¹⁾

(Конкуренция — Член 101 ДФЕС — Споразумения между предприятия — Търговски отношения между оператори на бензиностанции и петролни предприятия — Дългосрочно споразумение за изключително снабдяване с горива — Решение, с което Европейската комисия обявява за задължителни поети от предприятие ангажименти — Степен, в която приетото от Комисията решение относно ангажиментите е задължително за националните съдилища — Член 9, параграф 1 и член 16, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1/2003)

(2018/С 022/19)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Gasorba SL, Josefa Rico Gil, Antonio Ferrándiz González

Ответник: Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA

Диспозитив

Член 16, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101] и [102 ДФЕС] трябва да се тълкува в смисъл, че прието от Европейската комисия на основание член 9, параграф 1 от този регламент решение относно ангажиментите, което засяга определени споразумения между предприятия, не е пречка националните съдилища да преценят дали посочените споразумения противоречат на правилата в областта на конкуренцията и ако се налага, да ги обявят за нищожни на основание член 101, параграф 2 ДФЕС.

⁽¹⁾ ОВ С 22, 23.1.2017 г.